

Arrest

nr. 248 604 van 2 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2021.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. GENERET *loco* advocaat L. RECTOR en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een volgend verzoek om internationale bescherming in op 15 januari 2021.

1.2. Op 19 januari neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtoun origine. U hangt de soennitische strekking van de islam aan. U bent geboren in Kabul maar toen u nog een jong kind was verhuisde uw familie naar hun oorspronkelijke plaats van herkomst, met name het dorp Dara (subdorp van Sorkhab) in het district Mohammad Agha van de provincie Logar. Uw vader bleef echter werken als riksha chauffeur in Kabul en verkocht er ook wat groenten. Omdat de financiële situatie van uw familie niet goed was besliste uw oudere broer Z. het leger te vervoegen. Hij was onder andere gestationeerd in de provincies Farah en Kandahar. Uw broer A. werkte als politieman in het provinciecentrum. Uzelf droomde ervan om tolk te worden bij de NATO. Omwille van de slechte veiligheidssituatie ging u soms bij uw tante in Kabul logeren en u kreeg er Engelse les van uw neef. Op 4.1.1396 (Afghaanse kalender, stemt overeen met 24 maart 2017 volgens onze kalender) werd uw broer Z. gedood in een raketaanval. Uw familie ontving van de regering een stuk grond in het dorp ter compensatie. Naar aanleiding van de dood van Z. stopte A. met zijn werk bij de politie. Hij trok naar uw tante in Kabul en rijdt er met de riksha. Hij keert zeer zelden naar huis terug. Ongeveer drie maanden en half geleden was uw vader met het openbaar vervoer op weg van Kabul naar jullie dorp. Toen hij moest overstappen werd hij door de taliban tegengehouden. Ze zeiden dat ze wisten dat zijn zonen voor de overheid hadden gewerkt en namen hem mee. De dorpsoudste kwam jullie melden dat hij vermoord was. U was bang om zelf gevisieerd te worden onder andere omwille van uw ambitie om tolk te worden. Daarom en ook omwille van de slechte veiligheidssituatie in Kabul en de financiële problemen van uw familie besliste u om het land te verlaten. U verliet Afghanistan op 6 november 2020 vanop de luchthaven in Kabul en u reisde met een vals paspoort en een vervalst negatief Covid attest via Dubai naar België. Op 7 november kwam u aan op de luchthaven in Zaventem. U werd aangehouden omdat u niet beschikte over enige reisdocumenten en u deed een eerst verzoek om internationale bescherming. U werd overgebracht naar het Transitcentrum Caricole. Ter staving van uw verzoek legde u moeilijk leesbare kopieën voor van volgende documenten: uw taskara, de taskara van Z. en twee familieleden, de Afghaans nationale identiteitskaart van uw vader, een legerkaart en een attest van een gevolgde opleiding bij het leger op naam van Z., een politiebadge op naam van A., een bankkaart op naam van A., een attest betreffende het overlijden van Z., een eigendomsakte van een stuk grond en foto's van uw familieleden. Bij een controle door de luchthavenpolitie beek u in het bezit van drie vervalste stempels van Pakistaanse medische instellen. Deze werden door de luchthavenpolitie in beslag genomen. Op 24 december 2020 werd door het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit het district Mohammad Agha van de provincie Logar. Daarnaast werd vastgesteld dat uw verklaringen over de beroepsactiviteiten van uw broers Z. en A. evenmin wisten te overtuigen. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

U werd vanuit het Transitcentrum Caricole overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127 bis en op 15 januari 2021 deed u er een tweede verzoek om internationale bescherming. In uw schriftelijke verklaring gaf u aan te beschikken over nieuwe elementen doch u verwees enkel naar de motieven die u reeds tijdens uw eerste verzoek had aangebracht, met name de beroepsactiviteiten van uw broers en de moord op uw vader. U voegde hieraan toe dat u beschikt over een duidelijk bewijs van het feit dat u een beroep gedaan heb op de politie in Afghanistan. U stelt dat uw leven nog steeds in gevaar is en dat u in geval van terugkeer vermoord zal worden. Tot slot verwees u opnieuw naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Ter staving van uw verzoek legde u opnieuw dezelfde documenten neer die u reeds voorlegde tijdens uw eerste verzoek. Het betreft: uw taskara, de taskara van Z. en twee familieleden, de Afghaans nationale identiteitskaart van uw vader, een legerkaart en een attest van een gevolgde opleiding bij het leger op naam van Z., een politiebadge op naam van A., een bankkaart op naam van A., een attest betreffende het overlijden van Z., een eigendomsakte van een stuk grond en foto's van uw familieleden.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw herkomst uit het district Mohammad Agha van de provincie Logar en omdat uw verklaringen over de beroepsactiviteiten van uw broers evenmin wisten te overtuigen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Integendeel, u verwees opnieuw naar de verklaringen die u tijdens uw eerste verzoek aflegde over de beroepsactiviteiten van uw broers en de moord op uw vader (Schriftelijke Verklaring Volgend Verzoek, vraag 2.1 t/m 2.3). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan uw eerder aangehaalde motieven is niet van dien aard om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen.

Dat u tevergeefs een beroep gedaan zou hebben op de Afghaanse politie/autoriteiten wijzigt niets aan de eerdere vaststellingen over uw herkomst en de beroepsactiviteiten van uw broers (Schriftelijke Verklaring Volgend Verzoek vraag 2.6, 2.7 en 5.2). Het is een loutere blote bewering die u niet aan de hand van enige feiten of elementen hebt gestaafd. Tijdens uw eerste verzoek maakte u hier trouwens geen enkele melding van.

Alle door u voorgelegde documenten werden reeds besproken tijdens uw eerste verzoek. U legde in het kader van uw huidig verzoek geen nieuwe documenten voor.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C.Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn

van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet..."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker komt bij de uiteenzetting van de middelen op tegen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing. Hij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Wat betreft de afwijzing van de vluchtelingenstatus citeert verzoeker voorafgaand de vluchtelingendefinitie en stelt dat verweerster ten onrechte besluit dat verzoeker niet aan deze definitie zou voldoen en dat verzoeker geen nieuwe elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hem een beschermingsstatus wordt toegekend. Hij stelt verder dat verweerster ten onrechte van oordeel is dat verzoeker niet afkomstig zou zijn uit het dorp Dara in het district Mohammad Agha in de provincie Logar. Hij vervolgt zijn betoog door te stellen dat *"De asielzoeker draagt in principe de bewijslast van zijn gegronde vrees of reëel risico op ernstige schade. Wanneer het relaas in zijn geheel geloofwaardig is, dit wil zeggen coherent, waarschijnlijk en niet in strijd met algemene bekende feiten, krijgt de asielzoeker het voordeel van de twijfel (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; RvV 28 januari 2010, nr. 37.798). Dit voordeel van de twijfel werd ook verankerd in de Vreemdelingenwet, meer bepaald in artikel 48/6 lid 2 van de Vreemdelingenwet."*

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij een heel aantal nieuwe documenten toevoegt en dat hij *"verwees tijdens zijn interview reeds naar deze nieuwe elementen. In de eerste bestreden beslissing van 24 december 2020 had verweerster immers de opmerkingen gemaakt dat de reeds bijgebrachte documenten niet goed leesbaar waren en bovendien niet konden overtuigen. Ondertussen zijn de documenten ook effectief aangekomen. De waarde van deze nieuwe documenten kan enkel door verweerster geverifieerd worden door het afnemen van een nieuw persoonlijk onderhoud waarbij de afkomst, de inhoud en de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker centraal staan"*. Hij vervolgt zijn betoog als volgt: *"Volgens Reneman, "the only documents which can be excluded from the assessment of the asylum claim are those who are considered forgeries according to an expert report submitted by the State authorities, and this finding is not sufficiently contested by the applicant"*(M. Reneman, *Asylum procedures and the right to an effective remedy* (Hart Publishing 2014), p. 232; Comité, Mehdi Zare t. Zweden, nr. 356/2004, 17 mei 2007, § 95). In het arrest Singh e.a. v. België uit 2012 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt hoe belangrijk het is dat de asielinstanties de door de asielzoekers voorgelegde documenten nauw gezet onderzoeken. Het Hof was van mening dat het uitsluiten van documenten die de kern van het verzoek tot bescherming vormen zonder eerst de echtheid ervan te verifiëren, terwijl dit gemakkelijk had kunnen gebeuren, indruist tegen een zorgvuldig en grondig onderzoek van de aanvraag. (EHRM. Singh e.a. v. België; nr. 33210/11, 2 oktober 2012, § 104-105. In diezelfde zin werd in het kader van de Europese wetgeving aangevoerd dat *"the automatic exclusion of specific types or forms of evidence of the fact that very little weight is attributed to them, may violate the duty to conduct an appropriate examination of the asylum claim"*, bepaald door artikel 10(3) van de procedurerichtlijn (herziening). M. Reneman, *EU Asylum procedures and the right to an effective remedy* (Hart Publishing 2014). p. 228). Het Hof heeft deze rechtspraak bevestigd in het arrest M.D. en M.A. t. België uit 2016: *"Het Hof is evenwel van oordeel dat de in de onderhavige zaak gevolgde benadering, die zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor de RvV bestond in het uitsluiten van de nieuwe stukken die door de verzoekers waren overgelegd en die de kern van hun aanvraag om bescherming vormden, zonder voorafgaande beoordeling van de relevantie, authenticiteit en bewijskracht ervan, niet kan worden beschouwd als een zorgvuldige en grondige doorlichting die van de nationale autoriteiten wordt verwacht en geen doeltreffende bescherming biedt tegen een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Verdrag. "* (EHRM, M.D. en M.A. t. België', nr. 58689/12, 19 januari 2016, § 64.) In de zaak M.A. t. Zwitserland heeft het Hof het volgende geoordeeld: *"[T]he Court does not agree with the Swiss Government that, merely because some of the documents were copies and on the ground of a generalised allegation that such documents could theoretically have been bought in Iran the question of whether or not the applicant was able to prove that he would face treatment contrary to Article 3 of the Convention could be decided solely on the basis of the accounts he*

gave during the two interviews, without having regard to the documents submitted in support. This approach disregards the particular situation of asylum seekers mid their special difficulties in providing full proof of the persecution in their home countries the veracity of the applicant's story must therefore also be assessed in the context of the documents submitted. (EHRM, M.A. t. Zwitserland, nr. 52589/13, 18 november 2014, § 62. Dit wordt ook geïllustreerd door de overeenstemmende mening van rechter Thomassen in *Said t. Nederland*: "(T)he first decision on the applicant's request for asylum, it was held against him that he had failed to provide documentary evidence of his identity. Yet when he subsequently submitted a number of identity documents in the appeal proceedings before the Regional Court (...) the relevance thereof for the assessment of the credibility of his account remained unaddressed. (...) For me, this lack of rigorous scrutiny justifies the Court's decision not to follow the national courts assessment." EHRM, *Said t. Nederland*, nr. 2345/02, 5 juli 2005, overeenstemmende mening van rechter Thomassen). In dezelfde zin moet de beoordeling van de geloofwaardigheid van de materiële feiten van het asielrelaas volgens het UNHCR gebaseerd zijn op alle bewijselementen, dus niet alleen op de verklaringen van de verzoeker (HCR, *Bevond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Full Report*, (mai 2013), p. 45). Als zodanig is het UNHCR van mening dat de beoordeling van de geloofwaardigheid onjuist is als deze alleen wordt uitgevoerd op basis van de verklaringen van de verzoeker, zonder rekening te houden met betrouwbare documenten die materiële elementen van het relaas kunnen aantonen (*Ibid.*, p. 47; Zie ook B. Gorlick, "Common burdens and standards: Legal elements in assessing claims to refugee status", (2003) 15(3) *IJRL*, p. 364: "In assessing the evidence presented, which is of key importance in assessing an applicant's credibility, the decision-maker must consider all of the evidence, both oral and documentary. Furthermore, the evidence must be assessed as a whole and not just in parts in isolation from the rest of the evidence." en *AM (Afghanistan) v Secretary of State for the Home Department*, (2017) *EWCA Civ 1123*). De bewuste documenten werden door de raadsman van verzoeker overgemaakt aan een tolk die zal overgaan tot vertaling. Verzoeker hoopt een vertaling te kunnen bijbrengen tegen de zitting. Deze documenten zullen ontegensprekelijk nieuw licht werpen op het dossier van verzoeker."

Hij stelt verder dat over de Afghaanse afkomst van verzoeker geen twijfel kan bestaan en wijst er op dat zijn Afghaanse nationaliteit niet wordt betwist; dat hij Afghaans spreekt en de Afghaanse kalender gebruikt. Hij argumenteert dat het belangrijk is dit in het achterhoofd te houden bij de studie van de beslissing van verweerster en de daarin opgenomen argumentatie. Waar volgens verzoeker verweerster insinueert dat verzoeker intern verhuisd zou zijn, waardoor het dorp Dara niet meer zijn actuele plaats van herkomst zou zijn, betoogt verzoeker het volgende: "Verweerster stelt dat de kennis die verzoeker heeft tentoongesteld van de regio MOHAMMAD AGHA erg beperkt zou zijn geweest. Verweerster erkent nochtans dat verzoeker perfect in staat was om zijn eigen dorp en alle subdorpen van het district perfect te situeren. Ook wist te vertellen dat er een mijn is in het district, genaamd Mes Ainak. Hij was op de hoogte van recente veiligheidsincidenten etc. De kennis van verzoeker is met andere woorden niet zo beperkt als dat verweerster tracht voor te houden. Wanneer men bijkomend rekening houdt met het feit dat alle door verzoeker bijgebrachte documenten afgeleverd werden in de regio waarvan hij stelt afkomstig te zijn, kan verweerster niet redelijk blijven volhouden dat verzoeker intern zou zijn verhuisd".

Wat de verklaringen aangaande de werkzaamheden van zijn broers betreft, is verzoeker het niet eens met het motief dat hij onvoldoende details zou hebben kunnen geven aangaande de werkzaamheden van zijn broers. Hij heeft "wel degelijk veel informatie kunnen geven, zoals hun functies, op welke locaties ze gewerkt hebben, etc. Ook brengt hij verschillende documenten bij de werkzaamheden van zijn broers aantonen. Verweerster heeft hiermee duidelijk onvoldoende rekening gehouden".

Wat tenslotte de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus betreft stelt verzoeker het volgende: "Verzoeker verwijst in zake naar al hetgeen zij hierboven reeds uiteenzette. Verzoeker verwijst eveneens naar de algemene veiligheidssituatie in zijn regio. "According to a local source. Taliban fighters and members of other insurgent groups have been active in all of Logar's districts, including the provincial capital. Three of the districts are categorised by LWJ as under Taliban control, one district as under government control of undetermined, and the other three districts are categorised as contested. According to GIM. 151 incidents related to insurgents were reported in the period of January 2018 - February 2019 (average of 2.5 incidents per week). Examples of incidents include military operations as well as airstrikes, carried out by government security forces (Afghan Air Force. NDS). Incidents have been reported, civilians being killed in attacks by the Taliban, including bombings. Further; Taliban militants stopped buses travelling on the highway section in Mohammad and kidnapped government employees in November 2018. UNAMA documented 143 civilian casualties (68 deaths and 75 injured) in 2018 representing 34 civilian victims per 100 000 inhabitants. This is a decrease of 3 % compared to 2017. The leading causes for the civilian casualties were ground engagements, followed by targeted killings

and complex attacks. In the period 1 January 2018- 28 February 2019. 2 653 persons were displaced from the province Logar. finding refuge in the neighbouring provinces Kabul and Khost, within the province itself. In the map depicting conflict severity in 2018, UNOCHA places the districts of Charkh, Barakibarak, Pul-e-Alam and Mohammad Agha in the second highest category. The remaining districts fall in the lower categories. Further impact on the civilian population includes, for example, threats by the Taliban against girls schools in Barakibarak district, which resulted in the suspension classes for girls above grade six in the district and the replacement of female teachers for younger girls with male teachers. In July 2018, schools were reportedly closed in Mohammad Agha and Pul-e Alam due to the threats by Taliban insurgents.” Desalniettemin heeft verweester nagelaten om verder onderzoek te doen naar de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoeker. Opnieuw past het dan ook om het dossier van verzoeker terug te sturen naar verweester voor nader onderzoek”.

Verzoeker vraagt het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en het dossier terug te sturen naar verweester voor verder onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. De bestreden beslissing;
2. Veiligheidssituatie;
3. Documenten waarvan de vertaling nog zal worden bijgebracht.

3. Nieuwe elementen

In toepassing van artikel 39/76 § 1 van de Vreemdelingenwet legt verzoeker een aanvullende nota dd. 28 januari 2021 neer waarbij volgende documenten worden ter kennis gebracht:

1. Vertaling klacht politie 21/10/2020;
2. Vertaling overlijdensattest.

4. Juridisch kader

4.1. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, “indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of

relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker" (HvJ, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, MM, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.2. Artikel 57/6/2 § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

5. Beoordeling van de zaak

5.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de luchthaven in Zaventem aankwam op 7 november 2020, er werd aangehouden omdat hij niet over reisdocumenten beschikte en vervolgens op dezelfde dag een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Ter staving van zijn verzoek legde hij kopieën voor van volgende documenten: zijn taskara, de taskara van Z. en twee familieleden, de Afghaanse nationale identiteitskaart van zijn vader, een legerkaart en een attest van een gevolgde opleiding bij het leger op naam van Z., een politiebade op naam van A., een bankkaart op naam van A., een attest betreffende het overlijden van Z., een eigendomsakte van een stuk grond en foto's van zijn familieleden.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat het eerste verzoek om internationale bescherming werd afgewezen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde regio van herkomst in Afghanistan aangezien (i) zijn kennis over de provincie Logar en zijn eigen district Mohammad Agha in het bijzonder ernstig tekort schiet nu hij onder meer geen namen kon noemen van Taliban commandanten in zijn dorp; hij de weg van Kabul naar Sorkhab niet correct kon beschrijven en hij niet wist dat de Logar rivier door zijn district stroomt; (ii) zijn verklaringen over de beroepsactiviteiten van zijn broers Z. en A. evenmin wisten te overtuigen nu hij niet wist tot welke eenheid bij de commando's Z. zat en over A. niet wist in welk district het provinciehuis gelegen is; (iii) aangezien hij niet aannemelijk maakt daadwerkelijk uit het district Mohammad Agha afkomstig te zijn, ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is; (iv) de door hem voorgelegde documenten niets kunnen wijzigen aan de bovenstaande vaststellingen aangezien het allen slecht leesbare kopieën betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en dat Afghaanse 'officiële' documenten via corruptie en vervalsers makkelijk kunnen verkregen worden en dat (v) verzoeker niet de waarheid heeft verteld over waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België; door zijn gebrekkige medewerking op dit punt het CGVS in het ongewisse blijft over waar hij voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde en hij bijgevolg niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze weigeringsbeslissing.

5.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker vanuit het Transitcentrum Caricole werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127 bis vanwaar hij een volgend verzoek om internationale bescherming indiende. In de "*written declaration plural application*" van 15 januari 2021 verwijst verzoeker naar "*these all new element clearly witness my asylum application*" (vraag 1.1) en "*I have clear evidence I went to all Police organization but still there is danger for my life*" (vraag 2.7.) en antwoordt op de vraag "*indicate which pieces of evidence you possess in connection with your personal activities*" als volgt "*since I consult district heigher police organization*" (vraag 2.6.). Verder stelt verzoeker in dit document dat "*all our family activity connected with Afghan security situation*"; "*since my brothers join Afghan Police and another organization*" en "*since my father was killed by Taliban*" (vragen 2.1. en 2.2.).

Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat de “*new element*” en “*new evidence*” waar verzoeker in de geschreven verklaring naar verwijst niet werden neergelegd, maar dat hij wel dezelfde documenten die hij reeds had neergelegd bij het eerste verzoek om internationale bescherming opnieuw toevoegt aan zijn verklaring volgend verzoek (administratief dossier, bijkomende informatie, documenten voorgelegd door de asielzoeker). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verwerende partij met betrekking tot de elementen aangebracht door verzoeker bij zijn volgend verzoek op goede gronden stelt dat *“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw herkomst uit het district Mohammad Agha van de provincie Logar en omdat uw verklaringen over de beroepsactiviteiten van uw broers evenmin wisten te overtuigen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Integendeel, u verwees opnieuw naar de verklaringen die u tijdens uw eerste verzoek aflegde over de beroepsactiviteiten van uw broers en de moord op uw vader (Schriftelijke Verklaring Volgend Verzoek, vraag 2.1 t/m 2.3). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan uw eerder aangehaalde motieven is niet van dien aard om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen. Dat u tevergeefs een beroep gedaan zou hebben op de Afghaanse politie/autoriteiten wijzigt niets aan de eerdere vaststellingen over uw herkomst en de beroepsactiviteiten van uw broers (Schriftelijke Verklaring Volgend Verzoek vraag 2.6, 2.7 en 5.2). Het is een loutere blote bewering die u niet aan de hand van enige feiten of elementen hebt gestaafd. Tijdens uw eerste verzoek maakte u hier trouwens geen enkele melding van. Alle door u voorgelegde documenten werden reeds besproken tijdens uw eerste verzoek. U legde in het kader van uw huidig verzoek geen nieuwe documenten voor”*.

Hoger werd reeds vastgesteld dat geen beroep werd ingesteld tegen de beslissingen van commissaris-generaal van 24 december 2020 waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, zodat deze beslissing definitief is geworden. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot het eerder verzoek nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

5.3. De Raad stelt vast dat *in casu* verzoeker ook in het kader van de procedure voor de Raad geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Verzoeker voegt aan het verzoekschrift een aantal kopieën toe van documenten zonder vertaling en die noch in het verzoekschrift noch in de inventaris van de stukken bij het verzoekschrift op enige wijze nader omschreven worden. Door middel van een aanvullende nota wordt een voor eensluidend verklaarde vertaling van een klacht van bij de politie van 21 oktober 2020 (stuk 1) bijgebracht en van een overlijdensattest (stuk 2). De Raad stelt vast dat deze, blijkens de vertaling in het Dari opgestelde, documenten zelf niet werden toegevoegd aan de aanvullende nota. Ter terechtzitting stelt verzoekers advocaat, die *loco* optreedt, dat de andere documenten die aan de vertaler werden bezorgd niet leesbaar waren en dat deze vertalingen andere documenten betreffen dan diegene die aan het verzoekschrift werden toegevoegd maar dat deze documenten het relaas van verzoeker met betrekking tot de moord op zijn vader en het overlijden van zijn broer ondersteunen.

Vermits de documenten die werden vertaald als dusdanig niet voorliggen, maar enkel de voor eensluidend verklaarde vertalingen, kan niet worden vastgesteld welke documenten door de beëdigd vertaler werden vertaald en ligt dus geen bewijs voor van het bestaan van deze documenten.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de eerste vertaling een klacht betreft die door H. en I.K. zouden zijn ingediend en wordt gericht aan het *“geachte bestuur van het politiehoofdkwartier in de provincie Logar”*, waarbij *“ik, mijn gegevens staan hierboven vermeld, verklaar dat mijn vader geachte heer,*

M.S.K. op 24/09/2020 (03/07/1399 Afghaanse kalender) door de terroristische groepering, de plaatselijke Taliban werd vermoord. Ik en mijn familie worden constant door de terroristische Taliban met de dood bedreigd. Om die reden vraag ik u, geachte bestuur om deze terroristische groepering op te pakken en ons te helpen met de veiligheid van mij en mijn familie". De vertaling vermeldt als datum van het document 21/10/2020. Pagina twee van de vertaling van deze klacht vermeldt: "Nagelezen, 27/09/2020 (06/07/1399 Afghaanse kalender). Aangezien alle veiligheidstroepen bezig zijn met de gevechten tegen terrorisme kunnen deze niet aan ieder individu bescherming te geven. Het zal dus beter zijn dat de aanvrager zelf voor zijn veiligheid zorgt. De politie commandant van Logar. M.A. (familienaam niet duidelijk)". Verder vermeldt de vertaling dat het document een stempel 1 bevat van de "Islamitische Republiek Afghanistan. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Het Politiehoofdkwartier in de Provincie Logar. Het bureau van Directie". De Raad stelt vast dat volgens de vertaling enerzijds de klacht zou zijn ingediend op 21 oktober 2020 en anderzijds de politiecommandant de klacht zou zijn hebben nagelezen op 27 september 2020, hetzij ongeveer een maand vóór het indienen van de klacht. De Raad stelt bijgevolg vast dat bovenop het ontbreken van het vertaalde document, de bijgebrachte vertaling het antwoord van de politie dateert vóór het indienen van de klacht zodat, zodat hieraan geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht. Verder stelt de Raad vast dat de aangifte slechts de weergave is van de verklaring van de verzoeker met betrekking tot de dood van zijn vader maar dat hieruit verder geen conclusies kunnen worden getrokken omtrent de waarachtigheid van de beweerde feiten.

Verder stelt de Raad vast dat de vertaling van wat wordt omschreven als een overlijdensattest stelt dat de administratie van het bevolkingsregister van het district Mohammad Agha in de provincie Logar bevestigt dat verzoeker en zijn broers, waaronder de "overleden Z., inwoners zijn van het dorp Sar Khab in het district Agha van de provincie Logar". Voor zover in de vertaling wordt verwezen naar het overlijden van de broer van verzoeker en wordt bevestigd dat verzoeker een inwoner was van het dorp Sar Khab, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde afkomstig te zijn van het dorp Dara, een subdorp van Sorkhab, zodat zijn verklaringen hierover niet overeenstemmen met de inhoud van de voorgelegde verklaring en ook aan dit document; waarvan bovendien, zoals hoger reeds vastgesteld, niet kan worden vastgesteld van welk document dit de vertaling betreft; geen bewijswaarde kan worden gehecht.

5.4. Zoals hoger aangehaald blijkt uit het administratief dossier dat het eerste verzoek om internationale bescherming werd afgewezen omdat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn afkomst uit het district Mohammad Agha en de beroepsactiviteiten van zijn broers en dat ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. De Raad stelt vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die duidelijkheid kunnen scheppen over zijn regio van herkomst en eerder verblijf in Afghanistan voor zijn komst naar België. Waar verzoeker nog stelt dat de waarde van de door verzoeker voorgelegde documenten enkel door verwerende partij kan geverifieerd worden door het afnemen van een nieuw persoonlijk onderhoud waarbij de afkomst, de inhoud en de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker centraal staan, heeft de Raad hierboven reeds vastgesteld dat enkel een vertaling voorligt en er dus geen bewijs voorligt van het bestaan van deze documenten en ten overvloede dat aan de klacht bij de politie geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht. Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, is verzoekers betoog dat deze elementen moeten geverifieerd worden door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud niet dienstig. Hetzelfde geldt voor verzoekers verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM en rechtsleer inzake de evaluatie en beoordeling van documenten in asielzaken, nu enerzijds niet vaststaat van welke documenten een vertaling werd bijgebracht, en anderzijds de Raad hierboven ten overvloede heeft vastgesteld dat de bijgebrachte vertalingen inhoudelijke tegenstrijdigheden bevatten en niet stroken met verzoekers verklaringen met betrekking tot het dorp waarvan hij afkomstig is, zodat hieraan in elk geval geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht.

Dat zijn Afghaanse afkomst op zich niet wordt betwist, dat de kennis van verzoeker niet zo beperkt is als verweerster tracht voor te houden en niet redelijk kan blijven volhouden dat verzoeker intern zou zijn verhuisd, zoals verzoeker opwerpt, doet geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe elementen bijbrengt die de twijfel omtrent zijn regio van herkomst in Afghanistan en zijn verblijfplaats voor zijn komst naar België kunnen opheffen en dus geen nieuwe elementen bijbrengt die de kans groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Waar verzoeker stelt dat hij veel informatie heeft kunnen geven over de beroepsactiviteiten van zijn broers en verschillende documenten bijbrengt die deze beroepsactiviteiten kunnen aantonen en verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat hij onvoldoende details hierover heeft kunnen geven, stelt de Raad vast dat verzoeker geen nieuwe documenten voorlegt met betrekking tot de beroepsactiviteiten van zijn

broers in het kader van zijn volgend verzoek. Voor zover verzoeker verwijst naar de documenten die hij in het kader van zijn eerste verzoek heeft neergelegd, herhaalt de Raad dat hij niet bevoegd is om opnieuw in de beoordeling te treden van elementen die reeds beoordeeld werden in het kader van het eerste verzoek en als vaststaand moeten worden beschouwd aangezien geen beroep werd ingediend tegen de weigeringsbeslissing van 24 december 2020.

5.5. Verzoeker voert ook aan dat verwerende partij heeft nagelaten om onderzoek te doen naar de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoeker en citeert de webpagina van EASO's country Guidance met betrekking tot Afghanistan/Logar waarin wordt vermeld dat Taliban strijders en leden van andere groepen actief zijn in alle districten van Logar; dat in de periode 1 januari 2018-28 februari 2019 2.653 personen intern verplaatst werden van de provincie Logar naar de naburige provincies Kabul en Khost of binnen de provincie, dat UNOCHA Mohammad Agha in de tweede hoogste categorie plaatst in de kaart van 2018 met betrekking tot de intensiteit van het conflict en dat werd gerapporteerd dat in juli 2018 scholen in onder meer Mohammad Agha gesloten waren omwille van bedreigingen door Taliban opstandelingen.

De Raad stelt vast dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. In de beslissing van de commissaris-generaal genomen in het kader van diens eerste verzoek om internationale bescherming van 24 december 2020 heeft hij evenwel geoordeeld dat verzoeker, gelet op het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan significant verschillend is en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om verschillende redenen migreren, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van Vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit, maar enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verder wordt gemotiveerd dat de commissaris-generaal door verzoekers gebrekkige medewerking in het ongewisse blijft over waar hij voor zijn aankomst in België of in Afghanistan of elders leefde en onder welke omstandigheden en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft, zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht waardoor hij aannemelijk maakt dat hij afkomstig is uit Mohammad Agha in de provincie Logar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet. De loutere verwijzing naar algemene landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Logar, kan dan ook geenszins beschouwd worden als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Gezien het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen naar voor brengt die zijn regio van herkomst in Afghanistan aantonen noch nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn waaruit dit zou blijken, kan verzoeker niet worden bijgetreden dat verwerende partij heeft nagelaten om verder onderzoek te doen naar de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoeker.

De Raad besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt noch nieuwe feiten of elementen aan de orde zijn op basis waarvan zou kunnen besloten worden dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. POLLET